

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus V. E Romani Pontificis Cortyna, ambiguitatum circa fidem & bonos mores, extricatio petenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

schismatis lubricitate in hæresim, intelligi potest, quantum malum sit schisma. De eius malignitate, videndi insuper Optatus lib. 7. contra Parmen. *sub medium*. Sanctus Bernardus Epist. 219. *initio*. Ioannes Sarisber. Epist. 178. & Petrus Cellensis Epist. 26.

FRUCTVS V.

Pontifex, in quibusuis circa fidem & mores ambiguus, consulendus.

FRUCTUM alium per insignem, ex titulis Pontificijs propositis par est decerpere; nempe nihil debere censeri sanum in fide, & doctrina sanctorum morum, quod Pontifex non probauerit. Quæcunque verò ipse censuerit morbosa & reprobata, nulla ratione posse sana, vel admittenda videri; quia Christus omne huiusmodi iudicium circa fidei negotia, dedit Petro & eius successoribus, vt ex innumeris titulis propositis est perspicuum. Egregiè hoc tanquam axioma, ponit Lantfrancus ferè initio libri contra Berengarium, monens consentire in hac re, omnes Doctores. Præclarè idem statuit Chrysologus, Epistola ad Eutichetem *sub finem*, & Theodoretus Epistola ad S. Leonem, qua profitetur se probaturum quæcunque ipse probauerit, & reiecturum quæcunque reiecerit. Religio sit, præterire, luculentissimum, ipsisque veluti Solis radijs in hanc rem scriptum S. Maximi martyris locum, ex Epistola ad Petrum Illustrem, quem ibi S. Maximus hortatur, ne Pyrrho Constantinopolitano ab Apostolica Sede damnato, deferat honorem, vel impendat titulos, homini doctrinam sanam profitenti, conuenientes. Rationem reddit longiusculam, sed cuius quilibet apex, sit cedro dignus. [Neque enim (inquit) tale quid sacra regula eum vocari permittit. A cuncta quippè cecidit sanctitate, qui ab Ecclesia Catholica spontè prosiliit. Non enim fas est illum ex quacunque laude

de cognominari, qui iam olim damnatus est, & abiectus ab Apostolica Sede Romanæ Urbis, ob externæ sensum opinionis, donec ab ea recipiatur, conuersus ad ipsam; Imò ad Dominum Deum nostrum, per piam confessionem & orthodoxam fidem, qua sanctificationem recipiat, sanctumque vocabulum. Itaque si vult hæreticus neque esse, neque audire, non isti aut illi satisfaciat; superfluum quippe hoc & irrationabile est; quia sicut vno contra eum scandalizato, omnes scandalizati sunt, ita quoque vno satisfacto, omnes proculdubio satisfient. Festinet pro omnibus Sedi Romanæ satisfacere. Hac enim satisfacta, communiter vbique omnes, pium hunc & orthodoxum prædicabunt. Nam frustra solummodò loquitur, qui mihi similes suadendos, ac surripiendos putat, & non satisfacit & implorat, Sanctissimæ Romanorum Ecclesiæ beatissimum Papam, idest Apostolicam Sedem, quæ ab ipso Incarnato Dei Verbo, sed & omnibus sanctis Synodis, secundum Sacros Canones & terminos, Vniuersarum quæ in toto terrarum orbe sunt, Sanctarum Dei Ecclesiarum, in omnibus & per omnia percepit & habet imperium, ac auctoritatem, & potestatem, ligandi atque soluendi. Cum hoc enim ligat & soluit, etiam in cælo Verbum, quod cælestibus virtutibus principatur. Si enim alios quidem satisfaciendos ducit, & Beatissimum Romanum Papam, nequaquam implorat, simile quidem agit ei, qui fortè homicidij, vel alterius cuiusdam criminis redarguitur, & insontem se non ei qui secundum leges iudicandi ius sortitus est, exhibere festinat: sed tantum inutiliter & sine lucro, alijs & priuatis hominibus, munditiam monstrare sui satagit actus, qui nullam habeant se soluendi à crimine potestatem. Quapropter, Benedicte mi Domine, adhuc magis extende præceptionem, quæ benè vobis & secundum placitum Dei visa fuisse dignoscitur, qua nemini licentiam habeat, iste quicumquam loqui, & obloqui dogmatis causa. Sed liquidò discite, voluntatem huius abundantius inuestigantes, si velit
 :annue.

annuere penitus veritati: & si hoc agere studuerit, & ad id secundum rationem accelerat, hortamini eum. suggestionem conuenienter facere ad Beatissimum Papam Romanum; quatenus sic per illius diuinam præceptionem, regulariter quæ circa ipsum sunt, & decentissimè moderetur ad gloriam Dei & vestræ laudem sublimitatis.]

In lydium lapidem Catholicissimi, iuxta S. Maximum Græcum Monachum & martyrem, cui Constantinus Mannaes, in Annal. num. 148. hoc elogium pangit. [Maximum Monothelitarum impugnator eloquentissimus; aurea illa tuba, Nilus quasi quidam doctrinæ veritatis aurifluus.] In re proposita, dixerim egisse solem. Non enim potuit dilucidius explicare, quod omnibus propè titulis Pontificijs supra exhibitis asseritur, Pontificem esse viuam fidèi regulam; & quæ ille probarit, sana ac pura; quæ reiecerit, auersanda & refugienda esse. In quam rem, illustria veterum Pontificum dicta collegit Canus lib. 6. de locis cap. 4. Legenda insuper posteriorum quorundam Pontificum insignes Epistolæ; vt Gelasij Epist. 2. 6. 10. & Tomus de vinculo anath. Epistola Gregorij Quarti ad omnes Episcopos, Nicolai Primi ad Michaelèm Imperatorem, Leonis Noni ad Michaelèm Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum, Innocentij Tertij Encyclica, Gregorij Noni ad Germanum Constantinopolitanum. Quæ & alia deslorantur à Hieronymo Mutio Iustinopolitano Tract. de Romana Ecclesia ad Synodum Tridentinam, & à Cocchio tom. 1. lib. 7. art. 7.

Huc pertinet vsus per antiquos consilendi Pontificem in dubijs circa fidem & bonos mores. Quia enim ipse est regula viua, cuius est discernere inter lepram & non lepram, ac probare, vel improbare doctrinam de fide & moribus, idcirco ad eum, omnes qui sunt in vniuerso orbe, Ecclesias conuenire necesse est, vt dubitationum solutionem petant, vt ex S. Irenæo lib. 3. cap. 3. supra recitauimus; subnotat. 2. verit. 8. Idque semper factum esse, & semper in
simi.

similibus occasionibus emergentium circa fidem dubiorum esse seruandum, S. Innocentius I. docet rescribens ad Concilium Mileuitanum, cui S. Augustinus interfuerat. Est 93. Epist. inter Augustinianas. [Diligenter ergo (inquit) & congruè Apostolico consulitis honori, Honori inquam illius, quem præter illa quæ sunt extrinsecùs, sollicitudo manet omnium Ecclesiarum, super anxijis rebus, quæ sit tenenda sententia. Antiquæ, scilicet regulæ, formam secuti, quam toto semper ab orbe, mecum nostis, esse seruata. Verùm hæc missa facio; neque enim hoc vestram credo latere prudentiam. Quod etiam actione firmastis, nisi scientes, quod per omnes prouincias, de Apostolico fonte petentibus Responso semper emanent; præsertim, quotiens fidei Ratio ventilatur, arbitror omnes fratres & cœpiscopos nostros, non nisi ad Petrum, idest sui nominis & honoris auctorem referre debere, velut nunc retulit vestra dilectio; quod per totum mundum possit omnibus Ecclesijs in commune prodesse.]

Idem factis docuit Iustinianus, poscens ab Hormisda Papa cuiusdam dubij solutionem. Verba eius hæc sunt, dignissima quæ exhibeantur. [Ut plenissima fidei perfectio, Doctrina beatitudinis vestræ nobis proueniat, iterum Eulogium virum strenuum, agentem in rebus, iuxta alias causas etiam hanc propter direximus, per quem valde petimus, vt per omnia Responso Apostolatus vestri circumsperto, & cautissimo, in confessione Catholicæ fidei confirmemur. Post semel enim diuina misericordia donatam Ecclesiæ Catholicæ vnitatem, quidam asserunt, Christum filium Dei Dominum nostrum; pro nostra salute, carne crucifixum, vnum de Trinitate debere prædicari: quod si suscipiendum sit, paterna prouisione, Reuerentia Vestra cautissimo suo Rescripto, quid sequi, quid uè super hoc euitare debeamus, nos certiorare dignetur; quoniam verba videntur facere dissensionem: Nam sensus inter Catholicos omnes vnus esse probatur. Imponite igitur nobis semel

mel susceptum laborem, (Sancte, ac Venerabilis Pater) etiam in hoc prædecessores vestros sequentes, quorum memoriam & amplectimini, & consortio Pontificatus ornatis; & de hac intentione liberos nos properate reddere & securos. Hoc enim credimus esse Catholicum, quod vestro Religioso Responso nobis fuerit intimatum.] In rebus minus directè ad fidem pertinentibus, si tamen vel minima eius oblatio timeri meritò posset, aut suspicio esset faciendæ aliquatenus ex facto quopiam conscientiæ, alij viri Principes, demissè exquisierunt Romani Pontificis sensum, nec nisi eo annuente, porrò pergere sunt ausi. Sic Stephanus II. Papa Epist. 45. in Gretseri Collectaneis, exoptulans cum Carolo & Carolomanno fratribus, quod Spurcæ Longobardorum Principum familiæ illigari coniugio vellent; Opponit Religiosum Patris ipsorum factum, qui rogatus despondere filiam suam filio Constantini Copronymi Græcorum Imperatoris Hæretici, professus erat, nunquam se id ausurum, nisi annuente Romano Pontifice. Recentiore memoria, Franciscus Britannia Armorica Dux, non est ausus inire foedus cum Saracenis, quoad solam negotiationem, nisi consulto priùs Romano Pontifice Sixto I V. Multo itaque magis exquisiissent hi Principes, consilium Pontificis, si directè actum esset de aliquo fidei dogmate, vt rectè factum est à Iustiniano cum sapuit. Sanctissimus Angliæ Rex Eduardus, scribens ad Nicolaum Papam, vt in eius Regis vita scribit Aélredus, etiam in rebus, quæ minimæ videri possent, captabat materiam obedientiæ præstandæ Pontifici, his præter cœtera verbis vtens. [Iustum iudicamus apud vos velut ad solidam petram accedere, & probare omnes bonas actiones nostras.] Quàm non omisisset pius Rex exquirere Pontificis Romani sensum in fidei negotijs, qui omnes bonas actiones suas ad hanc cotem acuere, & probare volebat. Sed nunc nobis satis est, quod ex vsu antiquo à Regibus quoque & Principibus, Romanus Pontifex in fidei negotijs consuleretur.

Idem fecere viri & doctissimi & sanctissimi; quos inter, S. Hieronymum in Prolegomenis prænotat. 3. adduximus, consulentem S. Damasum, quo longè superior erat eruditione; nec aliquid circa fidem tutum fore arbitrantem, quod Damasus non probasset. Iuvat adducere correptum admiratione circa hoc Carolum Magnum lib. 1. de Imaginibus cap. 6. non illo opere nupero in Caluini incude fabricato, factoque Iconomachorum erroribus, sed alio perantiquo, quod Augustinus Steuchus lib. 2. contra Vallam pag. mibi 272. extare ait in Bibliotheca Vaticana cui ipse præerat, vetustissimum, literis Longobardicis exaratum, ex quo refert hæc præter cætera. [Romana Ecclesia, sanctæ fidei spiritualibus munita armis, & à fonte lucis & origine bonitatis, salutaribus satiata fluentis, & horrendis atrocibusque hæresum obsistit monstris, & melliflua prædicationis, pocula catholicis per orbem ministrat Ecclesijs. Nam Beatissimus Hieronymus, vir diuinis legibus, & multarum linguarum peritia eruditus, dum Bethleemiticis moraretur in aruis, & à Beato Papa Damaso Romæ posito de difficultibus consuleretur quæstionibus, eum pro causis fidei versa vice consuluisse dignoscitur; & siue tacendarum, siue dicendarum hypostaseon, vel quibus in Orientalibus partibus communicare debeat, humilibus apicibus, ut apices accipiat deprecatur. Mira res, & magnis prædicanda præconijs; interrogat, à quo interrogatur; consult, à quo consultitur; qui magistrum se in interpretandis diuinis scripturis sentit, in causis fidei venerandi Pontificis se discipulum minimè erubescit; & cui sacræ legis quæstionum nexus enodat, vtrum hypostasēs dicere debeat, quibusuè in Oriente communicaret efflagitat. Vnde datur intelligi, sanctos & eruditos viros, per diuersas mundi partes prædicationis & scientiæ lampade coruscantes, non solum à Sancta Romana Ecclesia non recessisse, sed etiam tempore necessitatis ob fidei corroborationem, & ab ea adiutorium implorasse: Quod regulariter (ut præfati sumus, & exemplis

plis docuimus) omnes Catholicæ debent obseruare Ecclesiæ, vt ab ea post Christum, ad muniendam fidem adiutorium petant; quæ non habens maculam, nec rugam, & portentosa hæresum capita calcat, & fidelium mentes in fide corroborat.]

Possessor, Africanus Episcopus, & ipse eruditus, quandoquidem & ab alijs consulebatur in dubijs, (vt ipse refert) & conscriptos à se in Apostolum Commentarios insinuat; Hormisdam tamen Papam, de dubitationibus sibi propositis, ad plenam securitatem consuluit, ista præfatus. [Decet & expedit ad capitis recurrere medicamentum, quoties agitur de sanitate membrorum. Quis enim maiorem erga subiectos sollicitudinem gerit, aut à quo magis est nutantis fidei stabilitas expetenda, quàm ab eius sedis præside, cuius primus à Christo rector, audiuit, *Tu es Petrus & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam.*] Æquè S. Anselmus, tametsi Urbano Papa longè eruditior, ad illum causam Roscelini refert, certus futurus, cum eius responso firmatus esset. [Quoniam (inquit) diuina prouidentia vestram elegit sanctitatem, cui vitam & fidem Christianam custodiendam, & Ecclesiam suam regendam committeret: ad nullum alium rectiùs refertur, si quid contra catholicam fidem oritur in Ecclesia; vt eius autoritate corrigatur; nec vlli alij tutiùs, si quid contra errorem responderetur, ostenditur, vt eius prouidentia examinetur. Quapropter sicut nulli digniùs possunt, ita nulli libentiùs præsentem Epistolam, quàm vestræ destino sapientiæ, quatenùs si quid in ea corrigendum est, vestra censura castigetur; & quod regulam veritatis tenet, vestra autoritate roboretur.] S. Bernardus Epist. 190. *initio*, eodem modo præfatur, referens ad Innocentium Secundum de Petri Abelardi nouitatibus. [Oportet ad vestrum referri Apostolatium, quæque scandala emergentia è regno DEI; ea præsertim, quæ de fide contingunt. Dignum namque arbitror, ibi potissimum resarciri damna fidei, vbi non possit fides sentire de-

fectum. Hæc quippè huius prærogatiua Sedis. Cui enim alteri aliquando dictum est, *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua?* Ergo quod sequitur, à Petri successore exigitur. *Et tu aliquando conuersus, confirma fratres tuos.* Id quidem modò necessarium tempus est, vt vestrum agnoscat (Pater amantissime) principatum, probetis zelum, ministerium honoretis. In eo planè Petri impletis vicem, cuius tenetis & sedem, si vestra admonitione, corda in fide fluctuantia confirmatis, si vestra authoritate conteritis fidei corruptores.]

Petrus Damiani Opusc. 7. *initio*, luculenter astipulatur huic veritati, verbis illis ad S. Leonem IX. [Quoniam Apostolica Sedes omnium Ecclesiarum mater esse ex ipso veritatis ore cognoscitur, dignum est, vt si quid vsquam dubitationis emerferit, quod ad animarum videatur pertinere negotium, ad ipsam velut ad Magistram, & quodammodo fontem cœlestis sapientiæ recurratur; quatenus ex illo vno capite Ecclesiasticæ disciplinæ lumen prodeat, quo discussis ambiguitatum tenebris, totum corpus Ecclesiæ perspicuo veritatis nitore clarescat.] Idem Damiani Opusc. 5. *in fine*, post enarrationem gestorum abs se Mediolani, in causa Clericorum Simoniacorum, sic habet. [Ecce omnem discretionis illius ordinem, apud Mediolanensem urbem habitum, breuiter exposuimus. Adhuc tamen vtrum Sedis Apostolicæ iudicio placeat, ignoramus. Nos enim si quid errauimus, ad Petri magisterium corrigendi libenter accedimus, & retractationis, opprobrium non veremur. Hæc est enim illa (vt ita loquar) officina fabrilis, cui nimirum is qui fabri dicebatur filius præsidet: Ad cuius regulam, omnis meritò moneta reducitur; ad cuius rectitudinis lineam, quicquid vsquam deprauatum fuerit, reformatur.]

Petrus Cellensis ad Alexandrum Papam Epist. 1. [In grauissimis quæstionibus, sicut olim ad Moysen, sic nunc Pater Venerande, ab omni Ecclesia Dei recurritur ad B. Pe-

tri & vestram sedem. Tam enim communiter communis imponitur vobis sollicitudo omnium Ecclesiarum, quam singulariter & specialiter Petro videtur dictum, *Et tu conuersus, confirma fratres tuos*] Idem Epist. r. 12. [Est auro locus in quo conflatur, & habet argentum venarum suarum principium, sedem Petri & curiam Romanam, quæ clauces cœli principaliter tenet, & clausura consiliorum DEI reserata, dispensante Deo, vnguentum gratiæ à capite vsque in oram vestimenti habet compluere. Hæc sedes Petri, idest Petra in qua Moyses residet, videlicet lex DEI Immaculata conuertens animas, fragosâ quæque hæreticorum conciliabula elidit & allidit profanas vocum nouitates rescindit & rescindit, superfluum confodit & iugulat, hiantia & eclipica complet & illustrat. Vtinam salua veritatis auctoritate, lance communis Concilij, hæc Domina & moderatrix totius Christianitatis, conceptionem virginis librasset & approbasset, & à mari vsque ad mare hanc propagasset. Sole, idest Apostolico, ac Luna, idest curia Romana, præeunte: Tam securè, quàm expedite, in lumine vultus eorum, gressus meos ponerem & disponerem; ex hoc videns vitare lubricum & sequi solidum & securum.]

Balduinus Cantuariensis Antistes, vel potiùs ex eius persona Petrus Bles. sic affatur Urbanum Papam Epistola 99. [Domus Dei, quæ in lapide adiutorij super fundamentum Apostolorum, & Prophetarum stabilita; à Petro, & à successoribus eius; formam semper eruditionis & statum incolumitatis accepit. Quod enim stipiti rami, quod capiti menbra, quod radij Soli, quod fonti riuuli, hoc Apostolicæ Sedis eminentiæ, debent Ecclesiæ omnes, quas vbique terrarum Religio Christiana fundauit.]

Consultò omisi (breuitati consulens) Sophronij Patriarchæ, Synodicam ad Honorium Papam, qua luculentum huius veritatis testimoniũ continetur, ritè libratum à Turriano lib. 2. contra Magdebur. cap. 4. Quin etiam omnium Christianorum sæculorum similem praxim exhibent varij,

nomi-

nominatim Canus lib. 5. de locis cap. 7. Marcus Antonius Capellus disput. de successione Roman. Pontificis in Petri Pontificatum cap. 2. sect. 7. Onuphrius in Opere de Primatu S. Petri, Bosius lib. 5. de Signis cap. 3. & lib. 18. cap. 4. & 5. Bzouius in Romano Pontifice cap. 17. Gerardus Vossius ad Epistolam Gregorij IX. scriptam Germano Patriarchæ Constantinopolitano, vbi Gregorius hanc veritatem tradit omninò insigniter, sicut & S. Auitus Epist. 36. Valent hic denique, omnia quæ de consulendis cum veritas exquiratur Sacerdotibus, eisque præstanda obedientia, fusè & admodùm sapienter disputat Ferrandus in quinta Innocentia regula *sub finem*, informans Reginum Ducem. Nam sicut Pontifex est summus Sacerdos, ita de eo maximè valent, quæ tradit in ea disputatione Ferrandus.

FRUCTUS VI.

Non si Pontifex salua fide, moribus sordeat, excidit infallibilitatis priuilegio, aut fundamentis subiectionis, ac venerationis à fidelibus debita.

Solemne est malis Christianis, sed maximè Sectarijs, cum vrgentur ad reuerentiam & subiectionem Summo Pontifici debitam, obtendere aliquos Romanos Pontifices famæ non bonæ. Sed ex antedictis, facillè erit hoc iniquitatis effugium occludere, siue malis Catholicis, siue Sectarijs, siue Schismaticis Græcis: nam hi quoque Primatui Romani Pontificis obstrepere solent, ex hoc capite; vt videre est apud creditum Gennadium ad cap. 5. pro Concilio Florentino sect. 4. & 13. & latè apud Hieronymum Donatum, toto propè libro de Principatu Romanæ Sedis, quem aduersùs æui sui Græcos conscripsit. Nicephorus item Gregoras lib. 7. histor. argumentum pro Primatu Romani Pontificis, infringi abs se putat allegata degeneratione à moribus S. Petri.

Neque